

Vijf vingers op de GR20-Noord

Vijf vingers op de GR20-Noord

Peter Dejaegher

Schrijver: Peter Dejaegher
Coverontwerp: Peter Dejaegher
ISBN: 9789402158908
© Peter Dejaegher

Voor Winke en Jolente

Inhoud

Inleiding	9
Hoofdstuk 1	11
Naar Calenzana	
Hoofdstuk 2	23
Naar Orto di u Piobbu	
Hoofdstuk 3	41
Naar Carozzu	
Hoofdstuk 4	57
Naar Ascu Stagnu	
Hoofdstuk 5	71
Naar Tighjettu	
Hoofdstuk 6	85
Naar Ciottulu di i Mori	
Hoofdstuk 7	101
Naar Manganu	
Hoofdstuk 8	115
Naar Petra Piana	
Hoofdstuk 9	125
Naar Onda	
Hoofdstuk 10	139
Naar Vizzavona	

Inleiding

Hoe heeft de GR20 zich in mijn hoofd vastgehaakt? Herinneringen aan mijn Corsica-raid van december 1986 met de paracommando's van de Rav Air uit Schaffen? Het verhaal van een collega die op reis is geweest naar het eiland? De goesting om eindelijk opnieuw voor langere tijd met vakantie te gaan in de bergen? De midlifecrisis van een vijftiger die zich fysiek wil bewijzen? De onbewuste wens om op vakantie te gaan met de twee dochters maar zonder de vrouw? Ik weet het niet.

Maar het plan werd opgevat en mijn dochters Winke en Jolente wilden graag mee. Ik had hen gewaarschuwd. Het is een zware tocht. Op de blogs en websites die er informatie over verstrekken, las ik dat je een ervaren wandelaar in de bergen moet zijn om er aan te beginnen. Iemand schreef wel dat iedereen de GR20 aan kan, zolang je je maar grondig voorbereidt. Niet alleen wat betreft uitrusting en materiaal. Ook wat betreft oefening en training. Deze blogger raadt aan de training geleidelijk op te bouwen, met steeds langer wordende weekendwandelingen en met een elke keer zwaardere rugzak op de schouders. Hij suggereert zelfs een meesterproef: drie dagen langs een GR in de vallei van de Semois, met al je materiaal. Ruim zeventig kilometer in totaal, klimmend en dalend langs het rivierdal.

We prikten een richtdatum: we zouden afreizen na de eerste septemberweek van 2015. Dan konden de meisjes nog tijdens juli en augustus hun kampen, reizen en vakantiejobs doen en zouden we op de valreep niet verontrust worden door herexamens. We hakten ook de knoop over de afstand door: we kozen voor de korte versie van de GR20. Geen kleine 200

kilometer op 15 dagen van Calenzana naar Conca. Zo lang wilden Winke en Jolente nu ook niet stappen. Maar 9 dagen, het noordelijk deel van Calenzana naar Vizzavona. In dat dorpje kan je met een treintje de bergen verlaten. Zo kunnen we op een kleine 14 dagen tijd nog enkele dagen aan het strand meepikken.

In de bib stootte ik op een Trotter Corsica van 2014. De waarschuwingen voor de GR20 zijn niet van de poes: 'alleen geschikt voor doorgewinterde wandelaars, zondagwandelaars kunnen maar beter op het strand blijven liggen want dit is afzien, zorg ervoor dat je in een goede lichamelijke conditie verkeert, slechts 50% van de wandelaars legt de hele GR20 af!, het noordelijk deel is het zwaarst.'

Wij gaan het noordelijk deel doen. Ik maande mijn dochters aan om de passages in de Trotter zeker te lezen. 'Maar papa', zei de oudste, 'dat is nog meer dan een jaar!' 'Ja maar', antwoordde ik, 'we zullen ons terdege moeten voorbereiden en trainen, want wij willen bij de goede 50% eindigen.' Ze schoten in de lach. Op 5 september 2015 vertrokken we. In Zaventem het vliegtuig op naar Ajaccio. En dan naar Calenzana in het noorden van Corsica, waar de GR20-Noord begint.

Hoofdstuk 1

Naar Calenzana

Al van kinds af ligt de vader op dagen waar hij lang naar heeft uitgekeken, Sinterklaasdag, een feest of een vakantie, te wachten op de wekker. Hoewel de vader een grijze man is geworden, is dat nu niet anders. Als de radiowekker om 4:00 uur begint te spelen, ligt hij al een half uur op de loer om het rode lichtcijferbakje af te kloppen. Binnen de seconde heeft hij de wekker het zwijgen opgelegd. Vandaag vertrekt hij met zijn studerende dochters van 19 en 21 naar Corsica. Hij heeft hen overgehaald om samen in negen dagen het noordelijke deel van de legendarische GR20 af te leggen, het grote routepad dat over bergen en dalen van Calenzana naar Vizzavona loopt.

Hij is dertig jaar geleden al eens in het bergachtige binnenland van Corsica geweest. Hij herinnert zich niet meer hoezeer hij zich daar heeft moeten inspannen om de slopende dagmarsen met een loodzware bergham-rugzak tot een goed einde te brengen. Maar hij weet wel nog hoe mooi het messcherpe gebergte is, hoe ruw de paden, hoe geurig de pijnbomen, hoe moeilijk te doordringen het maquis kan zijn en hoe schilderachtig vanop de pieken en kammen de azuren zee tegen de blauwe lucht schurkt. Hij ziet zich weer tegen zijn tentmakker plechtig zeggen, op het strand van Solenzara waar ze de laatste dag met het peloton barbecueden, dat hij ooit naar Corsica zal terugkeren. Wie weet wel met mijn kinderen, voegde hij daar aan toe. Kinderen moest hij toen nog leren verwekken.

De vrouw van de man staat zuchtend op als hij al in de badkamer zijn tanden aan het poetsen is. Eerst heeft hij geklopt op de deuren van de meisjes. Aan de wastafel hoort hij het gestommel in de slaapkamers en zijn vrouw die de trap afdaald. Het is geen makkelijke opdracht voor haar, denkt hij, hen wegbrengen naar de luchthaven. Zij gaat niet mee op reis. Zij is niet zo'n stapper en houdt niet van de ongemakken van het kamperen. Zij moet bovendien werken want het schooljaar is opnieuw gestart. Zij moet veertien dagen alleen blijven. Zij moet drie keer per dag met de hond gaan wandelen. Zij moet voor zichzelf koffie zetten en de vaatwasser leegmaken. Zij zal zich dagen na elkaar meerdere keren per dag afvragen hoe het met hen gaat.

Tien minuten later is iedereen klaar. De vader laadt de drie rugzakken in de koffer van hun Ford Focus. Een rugzak weegt vijftien kilo, een dertien en een zes. In Corsica moet daar per persoon elke dag nog twee kilogram water bij. Hun handbagage is minimaal want die moet bij aankomst ook overgeladen worden in de rugzakken.

We hebben een probleem, zegt zijn vrouw. De jongste heeft 38,3° koorts. Dat zijn dochter ziek aan het worden was, had de vader de dag voordien ook al gevreesd. Maar dat ze vanochtend zo'n koorts zou maken, komt echt ongelegen. Het komt geen seconde in hem of in haar op dat ze thuis zou blijven. Ik heb pijnstillers mee, zegt hij. Neem best ook een thermometer mee, antwoordt zijn vrouw. Ok, zegt hij, maar hij gaat eerst plassen.

Onderweg naar de luchthaven realiseert hij zich dat hij de thermometer vergeten is. Hij zegt er niets van. Het zou alleen ergernis wekken. De reizigers hijsen hun rugzakken uit de wagen en nemen afscheid van hun moeder en vrouw. In de luchthaven hebben ze nog ruim de tijd om te ontbijten

vooraleer de nieuwe Airbus van Thomas Cook Airlines opstijgt. Als na het instappen een stewardess de ouders van een huilende baby voorstelt of ze niet liever vooraan in het vliegtuig plaatsnemen, grijpt de vader de kans om te vragen of zijn zieke dochter niet op de drie vrijgekomen zitplaatsen mag gaan liggen. Zo kan ze anderhalf uur lang slapen vooraleer het vliegtuig landt in Ajaccio.

Op de luchthaven Napoleon Bonaparte gooien ze zich in de wriemelende massa die in een te kleine zaal zijn bagage van de band tracht te plukken. De naam van de luchthaven herinnert de toerist die op Ajaccio vliegt meteen aan de beroemdste Corsicaan uit de geschiedenis.

Voor Corsica, waar de Fransen in 1796 hun heerschappij herstelden na een kort Engels intermezzo, heeft Napoleon weinig gedaan. Nadat hij zich in 1804, in aanwezigheid van de Paus, persoonlijk tot Frans keizer had gekroond, belette hij dat geboren Corsicanen op zijn geboorte-eiland bestuursfuncties konden verwerven. De laatste keer dat hij voet aan wal zette in Corsica was in 1799, toen hij enkele dagen in Ajaccio spendeerde bij zijn terugkeer uit Egypte. In de Corsicaanse hoofdstad werd zijn geboortehuis uitgebouwd tot een museum.

Nog verbazend snel staan ze buiten met hun rugzakken. Bij de autoverhuurders aan de overkant van het plein aan de uitgang van het luchthavengebouw, puilen de kantoren uit van ongeduldige toeristen. Zeker bij Hertz. Dat was net de autoverhuurder die de vader had uitgekozen om online een kleine huurwagen te reserveren. Hertz was op Bonaparte immers de goedkoopste. Hij vloekt als hij met zijn dochters aan het kantoor aankomt. Hij telt twaalf wachtenden voor zich. De formaliteiten om een auto te verhuren duren tien tot vijftien minuten per klant, heeft hij snel berekend. Hij bedenkt dat hij tijd had kunnen winnen als hij zijn dochters

had achtergelaten om de bagage op te halen en zelf alvast was gaan aanschuiven bij Hertz. Hij stelt vast dat de drie baliemedewerkers geen onderscheid maken tussen wie op voorhand online zijn wagen heeft gereserveerd en zij die zonder reservatie hun opwachting maken. Maar wat helpt het je te ergeren?

Na een uur in de rij is het zijn beurt. Hij laat zich door de medewerker nog in de luren leggen als die hem een ongevallenverzekering aansmeert van 20 euro per dag. Hij had nochtans duidelijk aangegeven dat hij die verzekering niet wilde. Zuchtend steekt hij zijn kredietkaart in het betaalbakje en geeft ok voor 93 in plaats van voor 73 euro. Nu ze eindelijk bijna op weg zijn naar Calenzana, ziet hij ertegen op de lastige klant uit te hangen. Het prijsverschil met een treinticket vanuit Ajaccio wordt nu wel minimaal. Maar de tijdswinst blijft hopelijk groot. De baliemedewerker probeert de vader op te monteren door hem een gratis upgrade te geven: ze mogen met een Citroën Berlingo in plaats van met een Opel Corsa naar de luchthaven van Calvi rijden. Daar heeft Hertz een retourkantoor.

Onwennig stapt de vader achter het stuur van de splinternieuwe Berlingo. Starten lukt nog, maar dan floept er een boordcomputer aan. Het is zoeken naar de knopjes om de ruiten te openen, de airco te regelen en vooral, de spiegels goed af te stellen. De vader doet het dan maar manueel. Slecht nieuws, papa, zegt zijn zieke jongste, die zich op de ruime achterbank heeft geïnstalleerd. Ik heb mijn regels gekregen. Oei, antwoordt hij wat lullig, ook dat nog. En je hebt niets bij je zeker, raadt hij. Ze schudt het hoofd. Dan zullen we onderweg wel stoppen aan een winkel of apotheek. Ze rijden de parking van Hertz af en volgen de wegwijzers naar Calvi. Wat verder aan een rond punt neemt de vader de weg aangegeven door 'Calvi par côte', de D81. Nog voor ze van de N194 op de D81 zijn, stoppen ze aan een grote

apotheek. De dochter kiest er haar vertrouwde tampons. Ze krijgt in een plastic zakje nog een hoop staaltjes mee, want de apotheek blijkt vooral een cosmeticazaak.

Ze kronkelen via de smalle D81 de bergen in. De vader krijgt schik in het rijden met de goed op de weg liggende Berlingo. Zo kan ik wel niet slapen he papa, klinkt het van op de achterbank. Tja, excuseert de vader zich, met die hellingen en haarspeldbochten zal dat inderdaad niet makkelijk zijn. De D81 vergt grote concentratie van de chauffeurs die hem niet kennen. Hij is gehaast om in Calenzana te zijn en rijdt daarom zo snel als hij durft. Ze vatten nochtans pas 's anderendaags de GR20 aan. Ze hebben nog alle tijd van de wereld.

Het prachtige kustlandschap zorgt voor gevaarlijke afleiding. Voortdurend blikken de ogen van de vader van links naar rechts: de Golf van Liscia of Girolata, de dorpjes Sagone, Cargese, Porto, de rotskusten en stranden, de bergen die al gauw overal rechts van de weg liggen. Zijn oudste dochter zit naast hem met de Michelinkaart op haar schoot. Zij is de copiloot vandaag. Ze regelt de airco en de radio. Net als de vader geniet ze voluit van de rit. Een paar keer kijkt de vader achterom om te zien hoe het met zijn jongste gaat. Die geniet niet van de prachtige vergezichten en het mooie weer. Soms legt ze zich neer, maar zit dan wat later na een haarspeldbocht weer recht.

Ze stoppen om te plassen en te picknicken. Van thuis hebben ze nog sandwiches meegebracht met salami en jonge Hollandse kaas. De sandwiches met camembert van de vader verpesten de lucht van zodra hij ze uit het plastieken boterhamzakje haalt. Na Piana wordt het wegje smaller en drukker. Ze kruisen ook bussen en caravans terwijl de rotsen rond hen heen er hoger, woester en scherper uitzien. Alle toeristen lijken wel voor deze weg te hebben gekozen, sakkert de vader als hij op een haartje de spiegel van een

mobillhome mist. Het zijn de Calanches de Piana waar ze zonder het te beseffen doorheen laveren. Die zijn een must see in Corsica.

Na Galeria draait en keert de weg wat minder. Ze rijden een grote vallei in via een weg die breder wordt en ze zien de eerste wegwijzers naar Sainte Catherine, de luchthaven van Calvi. Die ligt in een vallei wat meer in het binnenland dan het kuststadje. Het wordt tijd om een benzinstation te zoeken, zegt de vader. De Berlingo moet volgetankt teruggebracht worden. Kijk eens in de papieren van het huurcontract of er diesel of benzine in moet, vraagt hij aan zijn co-chauffeur. Oei, dat hebben ze niet aangevinkt, zegt ze. Shit, zegt de vader, hopelijk staat het op de brandstofklep.

Nadat ze de Berlingo hebben volgetankt met diesel, zoals op de binnenkant van de brandstofklep stond geplakt, en afgeleverd bij Hertz, nemen ze aan de luchthaven een taxi naar Calenzana. Hoeveel zal het ongeveer kosten, vraagt de vader aan een dikke taxichauffeur met een Mercedes die als eerste in de rij taxi's staat. 35 à 40 euro, zegt de chauffeur, ik werk met een meter. Dat was ook het bedrag dat de vader enkele weken geleden had opgevangen bij het taxibedrijf dat hij had gebeld.

Ze stapelen hun rugzakken in de koffer. De chauffeur bekijkt de meisjes alsof hij op de paardenmarkt staat. Ze reppen zich op de zwarte lederen achterbank. De vader neemt vooraan plaats. Zo'n chique auto, zal dat niet meer kosten, vraagt de jongste dochter. Ze veronderstelt dat de chauffeur geen Nederlands spreekt. Nee hoor, zegt de vader, hij werkt met een meter.

Door de vallei waar een forse bries waait, rijden ze richting Calvi, tot ze aan een rond punt richting Calenzana nemen, ruim tien kilometer verder. In de verte zien ze tegen de bergen aan een dorpje liggen waar een ranke witte kerktoeren boven uitsteekt. Wie weet is dat daar al Calenzana, zegt de